

v sv. poslednje olje denejo, ob 12. ure so svojo dušo izdihnili, 62 let stari.

Ko prihiiti iz Konjic jihov duhovski pomočnik g. J. Voh, ga že čaka žalostno opravilo, svojemu g. župniku mrtvaško trugo omisliti, da jih potem v njej v Konjice nazaj pelja.

Ko je bila truga (iz cinka) pripravljena, so jih vzdignili vojniški tržani. Šest duhovnikov in množica ljudstva, tržani večidelj vsi, pa tudi okoličani so jih v sprevedu spremili skoz trg do kapelice takraj trga. Ondi so trugo položili na voz in sta jih 2 duhovna še dalje do Konjic spremljala.

Tukaj pa so zunaj že zbrani bili Konjičani, ki so svojemu ljubljenu dušnemu pastirju pri taki žalostni vrnitvi proti prišli. Bili ste med zbranimi tudi mladi princesinji, Windischgrätzovi, ki ste vencev prinesle in jih na trugo pripele. Najveljavniši možje so konje izpregli, in sami voz peljali. Ko gre spreved skoz trg, so na enkrat vsa okna bila razsvitljena. Tako so pokazali vrli Konjičani svojo ljubezen in svoje spoštovanje do svojega nadžupnika. Ali to je bil le začetek.

Drugi den je odbor ondanjega okrajnega zastopa skupno prinesel krasen venec z dragocnim svilnim trakom in napisom in ga položil na mrtvaški oder. Ravno tako občinski zastop. Iz rotovža pa je plapolala velika črna zastava opletena z lavorjovim vencem.

K pogrebu se je v petek zjutraj ob 10. snidilo iz 10 dekanij 53 duhovnikov, med njimi preč. g. kanonik Kosar, g. opat celjski Vrečko, in častni korar Novocerkovski g. Fr. Juvančič. Milostljivi g. knezoškof Lavantinski so telegrafično, Krški pa pisмено naznanili zbranim duhovnikom svoje obžalovanje. Ljudstva se je vse trlo. Dasiravno je cerkev velika, niso imeli vsi prostora.

Spreved so vodili celjski opat iz farovža črez trg v farno cerkev. Genljivo je bilo, kako so vsi tržani brez izjeme s solznimi očmi zbrani čakali, da so se sprevedu pridružili. Genilo nas je v sreca, da je tudi vsa knezova (Windischgrätz-ova) rodovina, ki po letu tukaj biva, v žalost vtopljena za trugo šla; ali najbolj genljivo bilo je, ko se je stara kneginja, ktera zavoljo starosti več hoditi ne more, na majhnem na kolesca narejenem stolu, z vencem v rokah — za trugo peljati dala. —

Glasi jok je sprejel trugo, ko so jo v cerkev prinesli. Po končanih mrtvaških molitvah stopijo preč. g. kan. Kosar na prižnico, novo, v gotičnem slogu postavljeno, a ne še dodelano. Ta prižnica je zadnje delo Rozmanove neutrudljive darežljivosti, in je prvokrat služila, jim v slovó. Nihče ni mogel solz zdržati, ko so g. govornik omenivši jih pobožno, da, sveto življenje, in jih za sluge za svojo faro pa tudi za celo slovensko domovino nam pokazali, kakšnega moža smo zgubili!

Po pejti veliki meši, ktero so služili g. opat, smo spremljali truplo rajnega gospoda na pokopališe pri sv. Ani. Ondi so jim gg. učitelji in pevci žalostinko zapeli. Truplo njihovo počiva v raki,

pod zvonikom napravljeni, duša pa, tako smemo zaupati, že uživa plačilo svojih dobrih del. Njih spomin bo pa tudi vernim ovčicam Konjiškim nepozabljiv ostal na stoletja.

Zahvala.

Vsem, kateri so našemu visokočestitemu, nepozabljivemu g. nadžupniku **Jožefu Rozmanu** od tiste ure, ko so tako nesrečno raz voza padli, do groba toliko ljubezni in sočutja skazovali, ginjenim srcem najiskrenejšo zahvalo izrekata

V Konjicah dne 17. avgusta 1874.

J. Voh, J. Skuhala,
kaplana.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Blizo 100 novih volitev smo to leto morali imeti, ker so stari poslanci odstopili. To kaže, da so se z volilci vred naveličali. —

V ponedlek 24. avg. bo v viteški dvorani breškega grada volitev novega deželnega poslanca. Po silnem rogovilenji, o katerem od ondot slišimo, soditi moramo, da utegne g. Snidršič zmagati. To pa tem bolj, ker Slovincem pomanjkuje potrebné edinosti. Kajti že prvi ponudnik g. Stadler se je tako čudno oglasil, da je splašil vse slovenske narodnjake, ki mislijo, da zdajna ustava, zdajna šolska postava z novimi verskimi postavami vred, nikakor ne sodi za verne katoliške Slovence in Avstrijane. Omenjeni gospod je se oglasil izključljivo kot kandidat mladostenske liberalne, in ustavoverne stranke.

Takisto je storil po odstopu Stadlerja nov kandidat, g. Lenček. Tudi ta je kandidat samo ljubljanskih, slovenskih liberalcev in ustavakov. Tedaj pa ga tudi naj volijo sami. Mi se ne vtikamo v to volitev!

Sicer s tem le posnemamo v Brešcih, kar so slovenski liberalci delali lani v Mariboru. Ti so namreč v „Slov. Narodu“ razglasili, da se ne udeležujejo pri volitvi g. Pajk-a, ki pa je vendar bil vsled porazuma sprejet in proglašen tudi od centralnega odbora liberalnih Slovencev.

Na Ogerskem so ta teden sklenoli seje državnega zbora, ki svojega naj važnišega dela ni dokončal. Novi volilni red pride še enkrat v razpravo. Novo izvoljen srbski patrijarh Ivačkovič je od cesarju potrjen.

Po Českem, posebno v Pragi, se močno pripravljajo na sijajn sprejem cesarja.

Vnanje države. Te dni se je mnogo govorice po svetu razneslo. Tako zdaj mnogo govorijo o neki pogodbi Avstrije z ruskim cesarstvom. Av-

strija bi odstopila velik del Galicije z Bukovino. Ruska bi pa nam pomagala vzeti Srbsko, Bosnijo in Hercegovino.

Nemški Bismark si je veliko prizadeval, da bi evropske dežele priznale jegovega zdajnega ljubčka: špansko republiko. Toda ne pojde mu vse po volji. Nekatere države, posebno Avstrija in Ruska, vedno odlagajo.

Na francoskem je iz zapora všel general Bazaine, kateri je l. 1870 Prusom prenelo izročil ali izdal trdnjavo Mec z više 100.000 vojakov. Bil je radi tega obsojen in zaprt na morski otok sv. Margarite. Zdaj je všel s pomočjo svoje žene, ki mu je priskrbela ladjo. Zdaj je na Nemškem.

Karlisti močno napredujejo. Imajo zdaj 90.000 orožanih mož in zapovedujejo tretjini cele Španske.

Na srbski meji nabirajo Turki mnogo vojakov. Pravijo, da namenijo v srbsko knježevino vdreti, Belgrad vzeti, zdajnega kneza, ki ni doma, odstaviti in starega kneza Aleksandra Karadžordževića v deželo poklicati.

Za poduk in kratek čas.

Lojza Lató.

z ranami Zveličarja obdarovana deklica v Belgiji.

Vvod. Zdajni svet pogosto taji čudeže. Toda sledeče vrstice bodo bralcem razlagale čudovite prigodke, ki se godijo na telesu neke deklice v Belgiji blizu francoske meje. Cerkvena in svetna gospodstva, dohtarji in zdravniki zraven glasovitih prirodznanskih in modroslovskih profesorjev so ove izredne prikazni pregledovali, opazovali in preiskavali. Toda vsi pravijo, da ove prikazni presegaajo narurne moči — so čudeži.

Ove prikazni so jako usupnile zdajne nevernike, krivoverce in Jude; neverniki se čutijo pobiti v svojem nevernem tajej čudežev; luteranski krivoverci so v zadregi, ker se pri njih v 300 letih obstanka še ni zgodil noben čudež; in tudi Jude iznemirujejo, ker vidijo tolik čudež znamenj Križanega, katerega toliko sovražijo.

Verni Katoličani pa se veselijo in tolažijo sredi groznega neverstva, da Bog po tolikem čudeži svojo sv. Cerkvo kinči in utrduje.

Enako veselje in tolažbo v srcih bralcev „Sl. Gosp.“ ubuditi, to je namen sledečim vsticam.

I.

Lojza Lató do 16. leta starosti.

1) Lojza Lato (Lateau) se je rodila 30. januarja 1850. v turnški škofiji v Belgiji v vesi Bois d' Hain blizu francoske meje. Je tedaj letos izvršila 24. leto. Oče Gregor Lató bil je delavec v bližnjih železnih fužinah. Mati je podedovala majhno njivico, kder si je ova rodbina s teško zasluženim denarjem postavila priprosto hi-

šico. Zakonska sta, akoravno uboga, vendar živelata srečna in zadovoljna. Vendar s porodom 3. deklice, t. j. naše Lojze, bilo je sreče konec. Mati je potem bolehalo 2 leti. Oče Gregor pa je naglo umrl na osepnicah, katerih si je tudi komaj 3 mesece stara Lojza nalezla. V tej sili prišel je v hišo nek dalejšni sorodnik in je mater s hčero vred rešil gotove smrti. Dve leti poznej bila bi se Lojza skoro utopila. Sestra in mati, ki se je ravno od bolezni okrevala, ste jo komaj smrti otele. Sploh pa je pri tej hiši časih bilo hudo pomanjkanje. Toda voljno so prenašali svojo siromaštvo. Zlasti Lojza radi tega nikoli ni bila otožna ali žalostna, še menj pa nevoljna.

V 8. letu že je mala Lojza lepo stregla neke bolene ženi. Pokazala se je čudno spretna in marljiva v postrežbi bolenikov. Od 12—14 leta svoje starosti stregla je potem svojej 70letnej teti. Imeli so jo sploh za: malo usmiljeno sestro. Cele noči je rada bedela pri postelji bolenice. Po tetini smrti prišla je Lojza v glavno mesto Brüssel. Ostala je ondi le 3 tedne, ker se je bolena morala vrniti domu. Neka besna krava je revo nabodla na roge in hudo ranila. Uboga Lojza je trpela grozne bolečine. Vendar nikdar jej ni všla najmenjša nevoljna besedica. Ko je zopet ozdravila, tedaj se je učila pri sestri šivati. Večidel pa je z materjo hodila za dnino k sosedom na delo.

2) Leta 1866 začela je v njeni domači vesi razsajati huda kolera. Strah in groza je plašila prebivalce. Kdor je imel le kam, ta je odbožal. Veliko bolenih bilo je popolnem zapuščenih. Pri neki hiši bilo je 7 oseb. Odrašeni 4 sinovi so strahu pobegnoli in brez usmiljenja zapustili bolenega očeta, mater in sestro. Enako žalostno godilo se je pri mnogo hišah.

Tolika revšina je Lojzi globoko v srce segala. Ubogi zapuščeni so se jej v srce usmilili. Zato stopi pred mater in jo prosi, da bi jej dovolila bolenim streči. Mati se pa boji za svojo ljubljeno dete. Zato hčeri ne da dovoljenja. V tej zadregi med pokoršino do matere in med usmiljenjem do bolenih, obrne se Lojza v molitvi do Boga. In to je pomagalo. Po storjeni molitvi še enkrat mater prosi ponižno, pohlevno in nježno. Pravi, da se ničesar ne boji; Bog jej bo gotovo pomagal. Mati privoli.

In zdaj je bilo čuda gledati, kar je pogumna deklica izvršila. Skoro edina si je zraven pobožnega fajmoštra upala med bolnike. Kder je vse pobegnolo, ondi si zamogel najti Lojzo in pa duhovnega pastirja. Brez pomislika sta stavila svoje življenje za svoje brate. Lojza je stregla živim, tolažila je umirajoče, mrliče je pokapala. Šla je od hiše do hiše. Kder koli je bilo treba pomoči, ondi je pomagala. Zgoraj omenjeni 4 brati prišli so žalostni nazaj. Toda blizo si niso upali v hišo, kder sta oča in mati mrtva ležala, sestra pa umirala. Naposled so se vendar dali